

VÔ SANH Chương 19

Nghe người ta nói chuyện sanh tử, tử sanh hằng ngày mà mình đâu có hay chuyện chết nó xảy ra cho mình nhanh đến thế. Mình chỉ nghĩ đời còn dài, chuyện gì cần phải lo và chỉ lo sự sống thôi mà chưa có bao giờ lo cho chuyện chết.

Nhưng mà tới lúc gần chết rồi mình mới lo. Mà ít có ai chấp nhận con đường này. Đâu có ai muốn mình chết, mà một khi gần chết, mình cứ tưởng chết đi là đã xong. Đâu có xong được, tới lúc đang trên con đường chờ chết, mình mới thấy hậu quả của sự việc mà mình không có lo cho phần linh hồn trước khi chết. Thì chắc chắn mình phải thọ tội.

Tội gì! Tội ăn thiệt nói dối, ăn trên đầu trên cổ người ta, ăn trong xương trong tủy, ăn trong óc người khác. Mình tính toán thủ đoạn hơn, để làm lợi cho mình mà hỏi sao không tội. Nội cái nước mình đọc kinh mà giảng sai là cũng đủ tội rồi, chứ đừng có nói, tôi không tội.

Không hiểu kinh mà giảng ẩu tức nhiên là nói dốt, nói xạo. Tội nói xạo làm mất đi danh nghĩa nhà đạo. Những tội đại khái như vậy và những tội tham lam, hãm hại nói xấu, bất nhân bất nghĩa, phản trắc phá hoại .v.v. Những tội sơ sài đó thì phải đi đâu!

Đi lên Thiên Đàng à! Chắc chắn là phải xuống Địa Ngục.

Thiên Đàng và Địa Ngục là hai giới mọi người đều công nhận. Và mọi người ai cũng muốn tới ở Thiên Đàng thôi, chứ Địa Ngục thì tôi không biết tới. Không biết thì sẽ tới cho biết, để nói mà không biết.

Cứ nghe người ta nhắc mà mình không hay, có địa ngục không. Vậy chứ con người ta chết rồi đi đâu! Đi lên thiên đàng à! Chỉ có xuống địa ngục thôi, vì hằng ngày mình sống ra sao thì mình tự hiểu biết lấy mình, mà lựa chọn đi xuống hay là đi lên tùy mình. Luật công bằng của tạo hóa do chính mình soạn ra và chính mình chuốc lấy hay là tự tháo gỡ.

Từ xưa cho tới bây giờ mình chỉ lo cho sự sống mà thôi, thì cái miếng ăn nó đe dọa.

Nên người ta phải lo cho cái sống mà người ta quên lo cho cái chết, cái linh hồn sau này sẽ về đâu!

Cả ngàn năm như vậy, từ đời này cho tới đời kia, từ đời mình cho tới đời con mình, đời cháu mình là chỉ lo cho cái ăn. Cái sự sống đó nó chỉ kéo dài khoảng 100-120 năm là cùng. Nhưng mà hiện tại ngay bây giờ 30-40 tuổi là bị bệnh ung thư chết, tuổi nó còn ngắn hạn hơn hồi xưa nữa.

Tới lúc đó già nua, rồi bệnh hoạn, ai cũng nhắm mắt buông tay, để cho cái hồn mình ai dẫn đâu thì dẫn.

Một khi mà mình phủ tay như vậy thì cái hồn của mình sẽ bị quỷ vô thường bắt giam xuống âm phủ, ai cũng công nhận có âm phủ mà. Thì đi xuống đó, chứ đi đâu.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Chỗ hỏa ngục hay địa ngục là cái chỗ cho tội hồn có cơ hội ăn năn sám hối mà không dám làm những điều sai trái nữa. Đó cũng là một chỗ ân huệ và cũng là một chỗ hình phạt cho những tội hồn ác ôn khi còn sống.

Người tu Vô Vi giải thoát phần hồn mở huệ nhãn và nói lại đích xác rõ ràng. Chứ không có nói u ơ được. Còn những pháp môn khác không có tu giải thoát về phần hồn, thì không thể nào nói được về phần hồn sẽ đi về đâu.

Người ta thực sự có phần hồn. Cái gì nghe?

Cái hồn mình nghe, đọc hiểu và biết. Tu tiến cao hơn nữa thì sẽ thấy luôn. Đẹp đẽ vô cùng, ngoạn mục vô biên.

Thông thường thì mình chỉ lo có phần nữa là đời sống hiện tại. Chứ mình chưa có lo cho phần chết linh hồn sẽ về đâu. Nên một khi gia đạo nào rồi cũng sẽ có người chết, đến khi người chết trong gia đạo đó ra đi, thì cả nhà tán loạn sụp đổ, tinh thần hoảng hốt, thảm thương vô cùng tận. Khóc lóc tiễn đưa mà không biết linh hồn đó đi về đâu.

Còn tu VôVi thì mình lo cho cái tương lai của mình, sau khi chết là phần hồn có đất dừng chân trong xứ Phật. Xứ Phật ai mà không ham, không thích, có tu thì có tới, không tu thì không tới, đi làm thì có tiền, không làm thì không có. Sự thật thì hiển nhiên.

Người tu VôVi trong lúc tu hành, mình nên tập luyện cái phần hồn của mình cho thanh nhẹ, là hòa hợp với chấn động lực của vũ trụ quang bên ngoài, nhất thể như một.

Có nghĩa là, mình tu Vô Vi mình sống, sao mà khổ sở. Trong lúc đang sống khổ sở như thế là phần hồn của mình được tập luyện trong cảnh khổ, để nung đúc ý chí mình. Mà người ta, nhìn bề ngoài không sao hiểu được.

Mỗi một cảnh đại khổ như thế mà mình nếm được chịu được, thì cái phần hồn của mình vượt lên.

Dần dần cái hồn của mình mạnh và vượt thoát những ngoại cảnh bên ngoài quyến rũ.

Muốn tập luyện cái phần này phải có một dũng chí, một kỳ công là phải chịu đại khổ nạn.

Như vậy thì nội thức bên trong là cái phần hồn, nó càng nung đúc ý chí kiên cường dũng mãnh thêm, để chiến thắng cái ngoại cảnh bên ngoài đưa vào để thử lòng người tu VôVi.

Ngoại cảnh ở bên ngoài là gì?

Là tất cả những thứ mà người nào cũng thích, kể cả người tu.

Như là; Tiền tài danh vọng, tu mà cũng muốn làm chức cao là danh vọng. Tiền nhiều chức trọng rồi cũng chết. Nhiều khi nghe người ta nói, tiền tài danh vọng là giả tạm mà mình cũng chưa tin.

Tiền tài danh vọng là giả tạm, đem cái này để đo lường người tu chân chánh hay không chân chánh, ai tu thiệt ai tu giả thì rõ liền.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Người mà tu chơn, đạt đến trình độ cao, mình phải luyện cái phần hồn cái thần thức của mình cho thuần thực. Là mình phải chấp nhận những thử thách chông gai, thật là khổ sở, không thể tưởng tượng, như là gần kề bên cái chết.

Nói chung tất cả những cái gì, mệnh danh là thần chết. Mình phải đều nếm mùi chứ không được từ khước một giai đoạn nào.

Nhiều lần trong đại khổ nạn như vậy, để cho người tu Vô Vi họ kiên trì vượt qua cái chết trong cái sống là hồi sinh.

Mình tu Vô Vi, mình chuyên môn sống trong cái cảnh, gọi là thập tử nhất sanh, mình nghe nói nhiều mà mình chưa có thấu ngôn ngữ đó có thật hay không.

Tu Vô Vi các bạn sẽ chứng minh được, cảnh thập tử nhất sanh, ngôn ngữ và người xưa nói đúng.

Người tu Vô Vi mình chuyên môn ở trong nghịch cảnh, toàn là cảnh sống chung với tử thần mà mình chịu đựng được, rồi cái thần thức nó tự động hồi sinh lại từ cái chết trở về cái sống đời đời bất diệt.

Là không bao giờ còn chết, với tâm thức của phần hồn và với tâm thức này nó sẽ có nơi trú ngụ ở tương lai của nó, sau khi bỏ xác là phần hồn, trở về vô sanh bất diệt, là thiên đàng diệu cảnh, là niết bàn thanh tịnh.

Muốn đạt được trạng thái này mình phải thấu hiểu luật của thiên nhiên tạo hóa. Như câu của nhà Phật nói:

"Sắc bất dị không, không bất dị sắc " hay là " Từ chân không sanh ra diệu hữu. " hoặc là: " Vạn sự trên đời bởi nhất không ". Thì mình mới hiểu được phần hồn.

Vạn vật trên đời này sanh ra từ cái không, nguyên căn của vũ trụ. Là vô sắc giới và vô âm thanh.

Cái có ở hiện tại là bắt đầu từ không giới mà hình thành cái có.

Rồi cái có, nó sẽ trở về cái không của vũ trụ, để rồi nó tiếp tục đi lên nữa. Lên tới vô cùng tận, chứ không có đứng một chỗ được như chúng ta nghĩ.

Trái đất này chưa thành lập thì nó là một màu huyền vi tịch tịch, hỗn độn không không. Nhờ sự chuyển hóa âm dương và vũ trụ mà tự nó hình thành quả địa cầu. Rồi mới sanh ra, cây cỏ, vạn vật, sau đó là con người.

Con người và vạn vật tiến hóa theo chiều hướng đi lên của vũ trụ quang. Đó là sự văn minh, là trí khôn của loài người đóng góp là phần linh hồn của chúng ta ngày nay.

Linh hồn của chúng ta, nó có từ xa xưa lắm, nó là chiết thân của Thượng Đế luân lưu xuống thế gian để học đạo, để học làm con người thiện nhơn, chứ không phải làm con người ác nhơn.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Linh hồn của con người có sự sống, cũng gần như cái cây, trong thời kỳ sanh trụ hoại diệt và hồi sinh. Hồi sinh đi đâu đó là then chốt của mỗi cá nhân.

Cái cây nó sanh ra, lớn lên đơm bông và kết trái. Kết trái rồi nó sẽ đi về đâu!

Tới đây mỗi cá nhân nào, hiểu theo kiểu nào thì nó sẽ theo kiểu đó. Đó là luật như quả tùy theo trình độ của người tu.

Nhẹ thì làm Trời, còn nặng thì làm Đất.

Làm sao, mà biết được một người tu chứng quả vô sanh.

Coi cái trình độ Nhơn Sinh Quan và Vô Vi Quan. Nhơn sinh quan là hữu vi còn Vô Vi quan là huyền vi. Biến thể của nó là không không.

Tìm kiếm ở đây, có phải dễ dàng không. Trên đời này hiếm có ai, chỉ điểm rõ như con.

Con hy vọng là Cô Bác Anh Chị khỏi phải mất thì giờ quý báu và không uổng công tu hành.

Sau đây là bài thơ:

VÔ SANH

Càn khôn vũ trụ điều hình
Âm dương chuyển động chan hòa hóa sanh
Hóa sanh chuyển thức hợp cầu
Toàn năng toàn giác cơ cầu đúc cho
Nắng mưa sương tuyết bốn mùa
Màu nào sắc nấy đẹp hoài ngàn năm
Con người có sẵn trí khôn
Sanh trụ hoại diệt tiến hoài không ngưng

Làm sao thấu triệt chữ sanh
Thấy người sanh đó sau này đi đâu
Đi vô cảnh giới luân hồi
Sáu đường lục đạo con đường phải đi

Giờ đây tạm cảnh nhơn gian
Vẫn còn kịp lúc trở về vô sanh
Sanh ra động loạn tứ bề
Luân lưu chuyển hóa khí công mỗi ngày

Đến chừng khoe sắc khoe hương
Là ngày kết quả cũng là tử vong
Tử vong vong tử cửa này
Cửa này là tử nhưng mà hồi sinh

Tử sanh sanh tử nhiều màn

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Sống mà như chết chết hoài quen đi
Quen đi sống chết coi thường
Không sống không chết trở về vô sanh

Vô sanh hiệp khí cùng Trời
Hào quang ánh sáng trở về quê xưa
Luật Trời phải chịu nắng mưa
Xưa nay vẫn thế, vẫn ưa quý Trời

Kính bái
Lê Thành Lợi